

רייטינג

אייטם חמים ומלטף לעולם לא יזכה לאותה כמות הקלקות כמו רב שפלט איזו שטות ואמללה, ידיעה שמכעיסה את כל הדתיים והחרדים, או דעה שמעצבנת את החילונים.

תוסיפו לכך את זירת הכעסים והמדון שנקראת "טוקבקים", שאותם אני צריך לאשר (ולהקיא אחר כך), ותבינו למה אני חושב שהדוגמה הראשונה היא קצת פחות טובה. את הכולסטרול אני שונא, אבל הוא לפחות טעים.

יואב פרידמן

דוגמה טובה יותר ליחסי אהבה-שנאה בחיים שלי זה הרייטינג. כל יום בעבודה (עורך ב-y.net, למי שלא מכיר), אני רודף אחרי ליטרת הרייטינג שלי: ביום שעוררתי מהומות - אני מבסוט שאין לכם מושג. ביום שלא הצלחתי לייצר עניין - אני מרגיש אבוד.

אבל מה שמתסכל היא לא העובדה ש"יום אסל יום בסל", אלא שדווקא לא פעם כשאני שומע את ה"גלינג-גלינג" של הרייטינג, זה קורה בנסיבות לא נעימות:

יש כל מיני דברים בחיי שאני מקיים איתם יחסי אהבה-שנאה. דוגמה טובה לכך היא סטייקים. תנו לי סטייק, לא משנה מאיזו עדה - אנטריקוט, פילה או סינטה, עשויים מדיומ, עסיסיים ונוטפים, ואין שום ספק שאני אוהב אותם אהבת אמת. אלא מה, שאת הכולסטרול שבהם אני שונא (אם כי נראה שהוא כן אוהב אותי, לפחות לפי העובדה שהוא מקפיד להופיע בכל בדיקה, ובכמויות עודפות. עד כאן הוויתור שלי על סודיות רפואית).

הקונגרס הציוני ה-13 לנוער בישראל

"מה מקומו של הנגב בהתפתחות המואצת של ישראל?" "ומה אני "הקטן" יכול לעשות למען המדינה הגדולה שלי?"

נראה לי, שבעיקר למדנו שלנוער באמת אכפת: יש בני נוער רבים שלא רק מותגים מעניינים אותם, ומהי הצעקה האחרונה בתסרוקות או בצבע הנעליים, אלא הם רואים לנגד עיניהם את עתיד המדינה שלנו על כל גווניה והמורכבות שבה, ובהחלט שואלים את עצמם "לא מה המדינה עשתה בשבילי - אלא מה אני יכול לעשות למען המדינה?" מבחינתי, שיא הקונגרס היה במופע הסיום. 1300 בני נוער שרים בקול ומכל הלב את "התקווה". אני מסתובבת לאחור ורואה אותם, רואה את דור העתיד של מדינת ישראל. מי אמר שציונות זו מילה גסה?

ענבל חזות

הסדנאות השונות, שעסקו, כאמור, בציונות ובסימן ההתיישבות בנגב. כל קבוצה הורכבה מבני נוער ממקומות שונים, והיה בהחלט מעניין לראות את האינטגרציה ביניהם ולהקשיב לדעותיהם השונות. ביום שלמחרת שמענו הרצאה מפי שש"ם-

שני חברי צעירים שדחו את גיוסם בשנה לטובת תרומה לקהילה - הם בחרו לתרום בתחום החינוך ביישובים השונים הסמוכים לעיר אילת ובאילת עצמה. בהמשך פגשנו את יאיר טיקטין, מנהל מכינת

בתאריכים 9-10/1/12 השתתפתי בקונגרס הציוני ה-13 לנוער בישראל. ליוויתי עם מורה נוספת מבית הספר, שבו אני מלמדת "קריית החינוך ע"ש רבין"- מזכרת בתיה 50 תלמידים ותלמידות, חלקם תלמידים מבית ספרי, וחלקן

תלמידי ת אולפנת "פלך" מקריית עקרון. לקונגרס הגיעו בני נוער מכל רחבי הארץ, תלמידים ונציגי תנועות הנוער השונות, והוא הפקה נפלאה של התנועה

אין זה ברור מאליו שסביב שולחן אחד יושבים דתיים וחילוניים, חניכי תנועות נוער ומדריכיהם, תלמידים ומחנכים ודנים בשאלות מורכבות, כמו: "מהי הציונות בימינו?"

הציונית ושל ארגונים רבים נוספים, שרואים לנכון לדון על ציונות ולהעלות שאלות לא פשוטות, שמחברות את הנוער שלנו למציאות הישראלית העכשווית.

הקונגרס עמד בסימן ההתיישבות בנגב, ולכן מסלולנו היה באזור הנגב: העיר ערד ארחה אותנו להפליא, והדיונים והסדנאות השונות התקיימו שם. הנקודה הראשונה הייתה בסנסנה: ישוב קהילתי דתי בצפון הנגב, שהוקם לפני כ-31 שנה על ידי ארבעה חברים צעירים, שחלמו להקים יישוב קהילתי על כל מאפייניו. נציגת היישוב ערכה לנו סיור במקום, התלמידים התעניינו ושאלו שאלות נפלאות.

משם המשכנו לערד למופע הפתיחה של הקונגרס. במעמד זה נכח שר ההסברה והתפוצות, השר יולי אדלשטיין ורבים מכובדים אחרים. לאחר מכן החלו

שירת העשבים - לשבת שירה
"פי דע, פי כל רוּעָה וְרוּעָה יש לוֹ נִגּוֹן מְיֻחָד לְפִי הָעֵשְׂבִים וְלְפִי הַמְּקוֹם שֶׁהוּא רוּעָה שָׁם, פִּי כָל בְּהֵמָה וּבְהֵמָה יש לָהּ עֵשֶׂב מְיֻחָד, שֶׁהִיא צְרִיכָה לְאָכְלוֹ. גַּם אֵינִי רוּעָה תְּמִיד בְּמְקוֹם אֶחָד. וְלְפִי הָעֵשְׂבִים וְהַמְּקוֹם שֶׁרוּעָה שָׁם, כֵּן יש לוֹ נִגּוֹן פִּי כָל עֵשֶׂב וְעֵשֶׂב יש לוֹ שִׁירָה שְׂאוֹמֵר... וְעַל-יָדַי שֶׁהָרוּעָה יוֹדֵעַ הַנִּגּוֹן, עַל-יָדַי-זֶה הוּא נֹתֵן פֶּתַח בְּהָעֵשְׂבִים, וְאֵין יש לְבִהמֹת לְאָכְלוֹ. וְזֶה בְּחִינַת 'הַנְּצִינִים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ, עֵת הַמְּאִיר הַגִּיעַ', הֵינִי שֶׁהַנְּצִינִים גִּדְּלִים בְּאֶרֶץ עַל-יָדַי הַמְּאִיר וְהַנִּגּוֹן הַשִּׁירָה לָהֶם כְּפִי-ל." (ליקוטי מוהר"ן תניינא, סג)

המשיכו לשוחח ולהגיב על הגליון בכלל
<http://www.geshermb.org/vedibartabam>

פרשת השבוע למשפחה

פרשת בשלח

פרשת "בשלח" היא אחת הפרשות המשמעותיות ביותר בהיסטוריה של עם ישראל ובעלת השפעה רבה על התהוות בני ישראל לעם.

מה בפרשה?

- בני ישראל יוצאים ממצרים ומיד לאחר מכן פרעה מתחרט ורודף אחריהם.
- קריעת ים סוף - בני ישראל עוברים בשלום בהַרְבֵּה בעוד המצרים טובעים בים.
- שירת הים - בני ישראל מודים לאלוהים ומפארים אותו.
- קשיי בני ישראל במדבר - ללא אוכל וללא מים - והתמודדותם באמצעות תלונות למשה ולאלוהים.
- מלחמת עמלק - עמלק הם הראשונים שיוצאים למלחמה מול בני ישראל ועל כן נצטוו לזכור את זכר עמלק.

הפרשה פותחת ביציאת בני ישראל ממצרים לאחר השיא של מכת בכורות. מיד לאחר מכן אנו חווים את מצוקתם, המסתיימת בנס קריעת ים סוף העוצמתי והמרשים. לאחר מכן מתחילה סדרת התלונות של בני ישראל, החל במחסור במים עד רצון לבשר ולאוכל. לא פעם שמעתי דברי תורה המדברים על כך שאיך זה יכול להיות שרק עכשיו אלוהים הוציא את בני ישראל ממצרים, ורק עכשיו הם חוו את נס קריעת ים סוף, מתלוננים - כעבור שני פסוקים בלבד - על כך שאין להם מים, ומיד לאחר מכן על סיר הבשר שישבו סביבו במצרים וחסר

להם עתה, ועדיין לא לומדים לקח ושוב מתלוננים על המים?

אולי הפעם נסתכל על הדברים בצורה אחרת.

בני ישראל היו עבדים במצרים ארבע מאות שנה, והדור שיצא ממצרים לא ידע מצב אחר מלבד להיות עבד. מה לפי דעתכם מאפיין חיים של עבד?

אחד הדברים המשמעותיים ביותר בלהיות עבד הוא חוסר היכולת שלו להחליט לגבי עצמו, והתלות שלו באדוניו. הוא יודע מה עליו לעשות על מנת לקבל את מנת האוכל שלו, מהן שעות עבודתו, מה מותר לו ומה אסור לו, אך אין לו שום בחירה והשפעה אמיתית על חייו.

אלוהים הוציא את בני ישראל ממצרים באותות ובמופתים לאחר הסדרה המרשימה של עשרת המכות. מיד לאחר מכן היו צריכים בני ישראל להתארגן בחיפזון, עוד לא הספיקו לנשום לרווחה וכבר ראו את המצרים מאחוריהם ונכנסו לחרדה שבאה לסופה לאחר קריעת ים סוף. פתאום, לאחר החוויה העוצמתית שהסתיימה בשירת הודיה לאלוהים, מוציאים את עצמם בני ישראל במדבר, בסביבה שוממת שאינה מוכרת להם, לא רואים את היעד, עם מנהיג שאינו מוכר להם, ללא אוכל וללא שתייה. אותו עם שהיה רגיל לשגרת חיי עבדים התלויים באדונו, צריך עכשיו להתרגל למציאות חדשה בה הוא אכן יצא מעבדות לחירות אך עדיין תלוי בגורם חיצוני - הפעם זה

אלוהים. הם נמצאים במצב ביניים שהוא קשה לעיכול, הם אינם עבדים, אך גם אינם בעלי עצמאות אמיתית ואינם יכולים להשפיע על חייהם. הם אינם יודעים מהיכן ישיגו מים לשתייה, ואין להם את היכולת לאגור מים לתקופה ארוכה; קשה להם להאמין שיהיה להם אוכל גם אם לא ילקטו שתי מנות מן.

זה מזכיר ילד קטן שמצד אחד הוא יודע לעשות דברים לבד ובעל רצונות משלו, אך מצד שני ההורים שלו עדיין "מחליטים עליו".

איך לפי דעתכם מרגיש אותו ילד שרוצה לשלוט בחייו ובמעשיו אך הוא עדיין תלוי בהוריו?

כמו אותו ילד שעובר תהליך של למידה מהי עצמאות, מהי קבלת החלטות, מה מקומם של ההורים בחייו מלבד סיפוק צרכיו, כך גם אלוהים מעביר את בני ישראל את תהליך ההבנה מהי עצמאות אמיתית. אותה תלות שגורמת להם להתלונן ולקטר ולא להעריך ולהיות כפויי טובה (יכול להיות שההורים שלכם גם אמרו לכם את זה פעם?), היא זו שמלמדת אותם מהי אמונה אמיתית, וכמו שהורה סולח לילדיו על כפיות הטובה שלהם, כחלק מתהליך החינוך, כך גם אלוהים מנסה אותם בתלות זו וכך מכשיר אותם להיות בעלי אמונה ולחיות כעם בעל מערכת ערכים חברתית ואישית.

נעמה מרקוביץ'

קלישאות

"הַשֵּׁד הַעֲדַתִּי"

דבריו של שלמה מעוז לגבי הפער בין אשכנזים ומזרחים היכו גלים בתקשורת. היו שטענו שהוא הוציא את ה"שד העדתי" מהבקבוק, והיו שטענו שאותו "שד" כבר לא קיים. האם ה"שד העדתי" הוא קלישאה? במקום לדבר על הרגשה, ניסיתי הפעם לבדוק את העובדות.

שלמה מעוז טען ש"בנק לאומי הוא בנק של לבנים". אין שום בעיה לבדוק את טענתו. שמות חברי הדיריקטוריון והנהלה הבכירה של בנק לאומי מפורסמים בדוח השנתי. על סמך דו"ח 2010, ובהתבסס בעיקר על ניתוח שמות המשפחה (איני מכיר את רוב האנשים המופיעים ברשימה), יש בחבורה זו עשרים וחמישה אשכנזים, שלושה "מזרחים", ושישה שמות מעוברתים או ניטראליים (מי שהיה שומע על שלמה מעוז, איך יכול היה לדעת מה מוצאו רק על פי שמו?). כלומר, שלמה מעוז חטא

החברתית שלהם. הפער העדתי עדיין כאן ורובץ לפתחה של החברה הישראלית כולה, גם אם יש כאלה (אשכנזים בעיקר?) שאינם מרגישים בקיומו. על כולנו מוטלת החובה להיות מודעים להטיה זו ולבדוק אם אין אנו תורמים להנצחתה.

ישי להמן

גליון פורים.....גליון פורים....
 נשארו עוד מקומות בודדים
 לכתובה בגליון פורים
 רוצים להתמודד בראש בראש היתולי?
 מושג פורימי? כל כתיבה ברוח החג
 תתקבל בברכה...
 הזדרזו הרשימה נסגרת...
 vedibarta12@gmail.com

חדשות מן הדרום

בוקר, אני מארגנת את הילדים לבית הספר ולגנים ואנחנו יוצאים החוצה, קר בחוץ ויש רוח חזקה, אני מעריכה שיש בערך 7 מעלות, ברכב אני מסתכלת על התרמומטר ורואה 3.5 מעלות, זה נראה לי קצת נמוך, אבל שכבת הקרח שהצטברה על השמשה מוכיחה שכנראה התרמומטר צודק.

קר ויבש במדבר, כשרציתי להגיע למדבר, חשבתי על החורפים, על כך שבהם מרגישים את המדבר במלוא עוזו עם הרוח השורקת, הקור החודר ועם שיטפונות שנוכל לראות במרחק נגיעה מהבית. בינתיים זה אכן כך, למעט השיטפונות. לקור מתרגלים (או שפשוט מסתובבים פחות בחוץ ונשארים בבתיים המחוממים בימים הקרים באמת...), אך שיטפונות - עדיין לא היו החורף, גשם רציני לא ירד בינתיים באזור, והנחלים נותרו צחיחים.

אני נזכרת בחורף לפני שנתיים, בו באחד הימים בעודי בדרך לעבודה בת"א, אייל שהיה בדיוק בדרום באותו יום, התקשר ואמר שאני חייבת לרדת דרומה כיון שיש שיטפונות שכמוהם לא נראו בשנים האחרונות. חזרתי מת"א למזכרת, אספתי את הילדים וירדנו דרומה. המראה שנגלה לעינינו היה מרהיב - מפל עין עבדת שצף וגעש ("נחילי שוקו" כפי שכונה זאת יהל) נחלי הבשור והצין זרמו כמו הירדן... והיו גם כמה כבישים וגשר אחד שנשברו בשל זרימת המים העזה. לרגע המדבר השתנה לבלי הכר. למחרת זרימת הנחלים פסקה, המים נספגו בקרקע והכל יבש וחזר לקדמותו.

אך לא רק קור ורוחות יש אצלנו... בחנוכה נערך בקיבוץ שדה בוקר הסמוך פסטיבל "צלילים במדבר" המוקדש למוסיקה ישראלית מסוגים שונים. השנה הופיעו בין היתר הדג נחש, הגרובטרון, נחום היימן, והתקיימו מופעי מוסיקה קלאסית.

שבועות מספר לאחר מכן התקיים במדרשה פסטיבל "ימי שירה במדבר" בו השתתפו משוררים וסופרים למפגשי קריאה ולסדנאות כתיבה, הן למבוגרים והן לילדים שהשתתפו במפגשים עם יהודה אטלס, פוצו ושלומית כהן-אסיף.

מי אמר שאין תרבות במדבר!?

להתראות מכולנו,

שירית, אייל, תמנע, יהל ואשל לוי-רוזנבאום.

דמויות נשכחות

דוד אלרואי

בשיריך אותו בערב לפני כן. כידוע, המקצוע "משיח" הוא די מסוכן, וכל המשיחים בהיסטוריה סיימו את חייהם בצורה טראגית כזו או אחרת...

פרט מעניין לגבי אלרואי הינו, שהוא ככל הנראה אימץ את ההקסגרמה (כוכב בעל שישה קודקודים) לסמלו כמשיח, וקרא לו "מגן דוד". הסמל עצמו הופיע בהקשרים יהודיים (מיסטיים ואחרים) כבר למעלה מ-1500 שנה לפני כן, אך אלרואי היה הראשון שהפך אותו לסמל מוביל של תנועתו ונתן לו את שמו המוכר לנו עד היום. במאה הארבע-עשרה, כאשר הקיסר קארל הרביעי העניק ליהודי פראג את הזכות להניף דגל על מוסדותיהם, הם בחרו במגן דוד כסמלם, ומשם הוא הפך להיות הסמל המזוהה ביותר עם יהדות וציונות עד ימינו אנו.

בנימין ד'זראלי, שהיה ראש ממשלת בריטניה בשלהי המאה התשע-עשרה, כתב את הספר "אלרואי", בו הוא מתאר דמות שמושגת על סיפור חייו של דוד אלרואי, המנסה להקים תנועה משיחית, שנאלצת להיאבק לא רק בשלטונות הפרסים שסביבה אלא גם בדעות קדומות של יהודים המעדיפים להשלים עם מצבם הנחות ולהמיר את דתם. למען הדיוק ההיסטורי, ד'זראלי עצמו הוטבל לנצרות כבר בגיל שתיים-עשרה, אך עם זאת נשאר גאה במורשתו היהודית עד יום מותו.

אהד פרוש

בעוד אנו עוסקים במרץ ב"הצמחת" בית הספר "קשת" לכיתות החטיבה, נזכרתי בנוסטלגיה בחטיבת הביניים "חורב" בירושלים, בה למדתי אני לפני כך וכך שנים. בזמנה, שכנה החטיבה בקטמון הישנה, ברחוב שקט שנקרא דוד אלרואי. דוד אלרואי עצמו היה טיפוס מאוד מעניין. הוא חי במאה השתיים-עשרה בצפון עיראק ובכלל נולד בשם מנחם בן-שלמה. אלרואי למד במיטב הישיבות בכדד, והיה בעל ידע נרחב בהלכה ותלמוד, ואף בכישוף ובתורת הנסתר. הוא היה איש חכם בעל יכולת מנהיגות מולדת וכריזמה טבעית.

סביב שנת 1160 החליט אלרואי שהוא המשיח, שינה את שמו ל"דוד", כיאה לנצר של דוד המלך, וקרא ליהודי הקווקז, כזריה (ממלכת הכוזרים), כורדיסטאן, פרס ועיראק להצטרף אליו במטרה לכבוש את ירושלים. הסולטאן הסלג'וקי ששלט באזור באותו זמן לא ראה בעין יפה את פעילותו של אלרואי וכלא אותו בבית האסורים.

בנימין מטודלה, שטייל באזור כעשר שנים לאחר מכן, מספר אגדה מפי תושבי המקום, שאלרואי הצליח להשתחרר באופן ניסי מכלאו והופיע באופן מתריס בפני הסולטאן ושריו תוך שהוא שם אותם ללעג ולקלס.

זה כבר הגדיש את הסאה בעיני הסולטאן והוא שיחד את חמיו של אלרואי, שרצח אותו במיטתו לאחר

מפגשים אודות מושגי יסוד ביהדות

לאור דרישה שחזרה ועלתה מקרב חברי קבוצת "המפגש", אנו פותחים בסדרה של חמישה מפגשים אודות מושגי יסוד ביהדות. מטרת המפגשים להקנות למשתתפים ידע בנושאים יהודיים ויכולת להתמודד עם דיונים הכוללים מקורות ומושגים יהודיים כגון תלמוד, משנה, קבלה, בית מדרש.

אם אתם חשים רצון להכיר יותר את המקורות עליהם נשענת המסורת והדת היהודית, אם אתם חשים שילדיכם לומדים מושגים שאתם לא למדתם מעולם - סדרת המפגשים הזו מכוונת אליכם.

המפגשים יועברו על ידי ד"ר יאיר ליפשיץ ממכללת עלמא. אורך כל מפגש שעה וחצי עד שעתיים והם יערכו בשעה תשע בערב בימי שני אחת לשבועיים - שלושה (לו"ז המפגשים המדוייק יפורסם בהמשך). יש צורך בהרשמה מוקדמת ובמחויבות להשתתף בכל המפגשים. המשתתפים ישלמו 120 ש"ח עבור כל חמשת המפגשים, כאשר את רוב העלות תממן העמותה.

כל המעוניין בהרשמה ו/או פרטים נוספים מוזמן לפנות

לישי להמן (054-4915663 yishayleh@gmail.com)

או לנעם ארז (052-4387779 noam_erez@hotmail.com)

אבי בנבניסתי, תושב מזכרת בתיה, אב לשלוש בנות - שירן (24) נמצאת כרגע בדרום אפריקה ולא מעוניינת לחזור, מרגלית (21) - אחרי צבא ומאיה (כיתה ז'). אבי שומר בבית הספר "קשת" (לסירוגין) כמעט מיום הקמתו. לאחרונה הועבר לשמור בבית הספר "רבין".

שבת - אני לא דתי, אבל אני שומר מסורת - חלב ובשר, הולך לבית כנסת. בגלל שאבא שלי נפטר אני הולך כל יום. שומר כבוד. **מזכרת בתיה** - מקום נחמד, אבל המחירים מאוד יקרים בזמן האחרון. זוג צעיר לא יכול למצוא כאן דירה. לזוג צעיר אין אפשרות לקנות דירה, אולי לשכור, וגם אז רק בשכונות הישנות. אולי בשדרות אליהו. **טלוויזיה** - אני לא רואה הרבה. בדרך כלל רואה ספורט או חדשות. הילדות אוהבות את כל השטויות האלה כמו "האח הגדול". **סנדלים** - קיץ. בית. **דתיים** - מסתדר איתם. אין לי בעיות איתם. **חילונים** - יש כאלה שהם בסדר ויש פחות. **"קשת"** - נחמדים מאוד. קהילה יפה, דבר מוצלח מאוד. **שוקולד** - קונה לפעמים. הבת שלי לא אוהבת. **פנסיה** - אני פנסיונר. הפנסיה שלי קצת בעייתית. זו לא פנסיה מקפת כמו שאחרים קיבלו, אני יצאתי בתנאים פחות טובים. **חופש** - בקיץ. **חגים** - לא חסר, יש הרבה חגים. **דגל ישראל** - זה מייצג את העם שלנו. בלי זה מה אנחנו שווים? **מעמדות** - תלוי. כל אחד חי איך שהוא יכול. אני לא יכול לקפוץ מעמד היום מהמצב שלי למעמד יותר גבוה. זה לא כמו בחור צעיר שיכול להתקדם. **טלפון סולארי** - יקר. עם כל ההתקדמות הזאת - מאוד יקר. **עובדי קבלן** - בזמן האחרון קצת שיפרו את התנאים: הוסיפו פנסיה, הוסיפו חופשות, חופשת מחלה - לא כמו במקומות מסודרים, אבל כמו שאומרים, לפי החוק היבש. **"ודברת בם"** - מכיר את הגיליון. מאוד חמוד. אני קורא אותו כל פעם שמביאים לי. יש בוטקה שלי איזה עשרה גיליונות (המערכת מבטיחה המשך אספקה סדירה של הגיליון). **מסר לקהילה** - הקהילה מאוד חמודה, אנשים טובים.

הנסיך הקטן חזר אלינו

הוא היה נסיך. הוא היה קטן. אבל יותר מכל - הוא היה בודד. תחשבו לעצמכם - לגור לבד על כוכב! לא היה לו למי לומר 'בוקר טוב' כשקם ולברך 'לילה טוב' כשהחשיך. הייתה לו כמובן את השושנה שלו, שאותה הוא אהב, ואת העשבים השוטים שגדלו על כוכבו, שאותם הוא לא אהב, וזהו. לכן הגיע לכאן, לכדור הארץ. 'בוודאי אמצא לי חברים בין מיליארדי האנשים החיים פה' חשב. "מה זה בעצם חבר? איך אני יכול לדעת שמישהו הוא חבר שלי?" ניסה לברר. "חבר זה מישהו שנעים להיות איתו," עניתי, "מישהו שאתה מוכן לחלוק איתו דברים שלך, ואפילו לוותר על דברים שלך בשבילו." "כמו למשל לכבד אותו בממתק שיש לי?" שאל. "בדיוק!" השבתי. "אבל למה שמישהו יותר על משהו משלך, זה לא נשמע הגיוני?" קבל. "זהו תפקידו של האדם," השבתי, "לדחוק לעיתים את ההגיון לטובת רגשות." "ואיך מרגישים כלפי בן משפחה?" שאל הנסיך הבודד שלי. "בארוחת ערב אחת," אמרתי, "אכלתי ביצה ונשארה לי בצלחת רק החתיכה האחרונה - זו הטעימה מכולן. תוך כדי שאני משתוקק לקחת אותה - הפתעתי את עצמי והצעתי אותה לבתי. היא כמובן לקחה אותה ואכלה אותה בחפץ לב. להפתעתי, זה היה לי נעים מאוד. באותו ערב הבנתי שאני אבא."

יאיר הרטמן

הנכם מוזמנים למסיבת ט"ו בשבט הקהילתית

לכבוד שנת ה-130 של מזכרת בתיה
נשמע סיפורים מאחורי הקלעים על מזכרת בתיה,
מפי עמליה ארקין, ופֶרֶס וארקין יקבלו משמעות נוספת
מלבד שמות רחובות

היכן: במתנ"ס

מתי: במוצ"ש י"ח שבט 11.2.2012 בשעה 20:30.

כרטיסים בעלות של 20 ש"ח לזוג ניתן לרכוש אצל:
עידית סוכר, רותי פרוש, יהודית פלטיאל,
רויטל אריאלי, אילנית קיש ונעמה מרקוביץ

ילדים מציירים

